

תקות מנחם

גיליון מס'
271

י"ל עש"ק פר' ויגש
ערב יום הבהיר ה' טבת - דידן נצח!
ה' תהא שנת עליון בכל -
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נזיקין - ד'

מחזור ל' (גימטריא - "בכ"ח") שנה - כ"ח (בגימטריא - "יח"י")

בעז"ה השלמה לסיום הלכות רוצח ושמירת נפש וכל ספר נזיקין והתחלת ספר קנין - הלכות מכירה (ח"ב)
ביום ועש"ק פרשת וישב חג הגאולה כ' כסלו ה' תהא שנת עליון בכל (שנת תבוא עלינו ברכה)

ירידה צורך עליה!

והפגמים עצמם נהפכים למעלות, שזהו"ע מ"ש שסדר נזיקין עצמו נקרא
ישועות, (כפי שכתבנו בגליונות הקודמים, שיחת אד"ש⁷ ע"ד).

ועד"ז בסיום הלכות רוצח ושמירת נפש וכל ספר נזיקין, כותב הרמב"ם
המילים: "בשוב רשע **מדרכו וחייה**"⁸; היינו, כנ"ל שדווקא ע"י הירידה,
"דרכו" של הרשע באים לעילוי של "וחייה" חיות נעלית יותר ממה שהיתה
לפני עבודת התשובה. ולכן לא חפץ הקב"ה במיתת הרשע אלא בתשובתו,
והחיות הנעלית שע"כ. שזהו מתאים לכללות התוכן הנ"ל שספר **נזיקין**
נקרא **ישועות**: **ירידה צורך עליה!**

ב. הענין הנ"ל מתאים גם למה שסיימו את ספר נזיקין **בחג הגאולה כ'**
כסלו, שזהו ע"ד שהנזיקין עצמם נהפכים לישועות - ירידה צורך עליה! וכן
ע"י מאסרו של אדמוה"ז והתעכבותו ויצאתו מבית ה"מתנגד", נגרמה
הישועה וחג הגאולה של יט-כ' כסלו.

לכוף את יצרו - "אתכפיא"

ג. העירני הרה"ת **לוי יצחק שיחי סטוליק**, שאפשר לראות רמז בסיום
הלכות רוצח ושמירת נפש שלמדו בחג הגאולה יט-כ' כסלו - בראש השנה
לחסידות, רמז לחסידות חב"ד שבשתי ההלכות האחרונות מדובר על דבר
שצריך להקדים **בעזרה לשונא** כדי **"לכוף את יצרו"**; וענין ה"אתכפיא"
בעבודת ה' הוא ענין עיקרי בדרכי חסידות חב"ד, ובספר ה"תניא" יסוד
חסידות חב"ד.

אהבת ואחדות ישראל

ד. ע"ד ההלכות האחרונות⁹ שמצוה להקדים בעזרה לשונא [ולכן כותבת
התורה **"חמור שונאד"**]¹⁰; שלמרות שכרגיל פריקה קודמת לטעינה, משום
"צער בעלי חיים" שצריך מאוד להשתדל למנוע צער בעלי חיים, אבל אם
מדובר בשונא, הוא קודם אפילו בטעינה, כי **"לכוף את יצרו"**, הוא ענין
עיקרי וחשוב יותר ממניעת צער בעלי חיים. [מעניין - שלשון הגמ' "כדי
לכוף את יצרו" וברמב"ם (שהוא כנראה גם פירוש הגמרא) הלשון "כדי
לכוף את יצרו הרע"].

והלכה זו מקורה במסכת בבא מציעא דף ל"ב היינו שזהו דרך האמצעי
והדרך הישרה ושביל הזהב לכל היהודים, וכתוב בדף ל"ב; היינו שזהו
הלב של היהדות והחסידות, ולכן גם בתניא הפרק המדבר על אהבת
ישראל הוא פרק ל"ב, וכמו שבדם והחיות מתפשט מהלב לכל הגוף ולכל

א. בנוסף למ"ש בגליון שעבר (מס' 270) שהפעם הראשונה בתורה שמדובר
על התנכלות לרוצח יהודי, ולהכניסו בסכנת נפשות. שעל כך מדובר
בהלכות רוצח ושמירת נפש היתה בפרשת **וישב**, בקשר ליוסף עם האחים
[אמנם כבר בפרשת ויצא כתוב במדרשים וברש"י¹ שאליפז רדף ורצה
להרוג את יעקב, אבל זה לא כתוב במפורש בתורה, וכאן זו הפעם
הראשונה שהתורה כותבת במפורש שהתנכלו אותו להמיתו, ואמר² "לכו
ונהרגו ונשליכו באחד הבורות", וגם השליכו אותו בבור מקום **סכנת**
נפשות, כפי שחז"ל אומרים³ עה"פ⁴ והבור ריק אין בו מים": "מים אין בו
אבל נחשים ועקרבים יש בו" ומובא בפרש"י על התורה.

נוסף להנ"ל יש למצוא גם קשר של סיום ההלכה האחרונה, שהיא גם
סיום כל ספר **נזיקין**, לענין מכירת יוסף;

כתבנו בגליון הקודם מה שאומר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחות⁵ שענין מכירת
יוסף היתה **"ירידה צורך עליה"**; כי ע"י השלכתו לבור ומכירתו למצרים,
השתלשל מזה ירדת יעקב ומשפחתו למצרים וע"י שהי יוסף במצרים
היתה הצלת העולם ומשפחתו מהרעב, כמו שאומר יוסף בפרשת ויגש כי
למחיה שלחני אלקים לפניכם לשום לכם שארית בארץ, **ולהחיות** לכם
לפליטה גדולה"; היינו שמכירת יוסף גרמה את הצלת העולם ומשפחת
יעקב, ואח"כ שהי בארץ גושן **"ויאחזו בה, ויפרו וירבו מאוד"** וכן
התקיים⁶ "ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאוד מאוד, ותמלא
הארץ אותם" וגם: "וכאשר יענו אותו כן ירב וכן יפרוץ" וע"כ נהיו
ישראל לעם גדול והיתה יציאת מצרים וגאולת מצרים. היינו שדווקא ע"י
הירידה למצרים נגרמה ובאה היציאה והגאולה מצרים, שהיתה השורש
לכל שאר הגאולות ועד לגאולה השלמה ע"י משיח צדקנו עתה ממש.

וענין זה מרומז גם בסיום הלכות **חובל ומזיק** שגם התחילו בפרשת וישב,
ששם כתובים בסיום ההלכה האחרונה המילים: **"שהשליך והושיעם"**.
ובפרשת וישב ע"י **השלכת** יוסף לבור - הירידה הביאה את **הישועה**.
ובעבודת ה', אומר אד"ש, שע"י עבודת התשובה באהבה ובשלמותה
הופכים את הירידה והפגמים **לעילוי גדול**, "שזדונות נעשים לו כזכויות",

¹ פירש"י ויצא כט, יא.

² וישב לו, יח ואילך/

³ תנחומא כ. ב"ר פכ"ד, ט"ז. שבת כב, א. תיב"ע.

⁴ פסוק כד.

⁵ לקו"ש ח"כ פי וישב.

⁶ שמות א, ז.

⁷ ספח"ש התשמ"ו, ש"פ שופטים ע' 620.

⁸ יחזקאל לג, יא.

⁹ הלכות רוצח ושמירת נפש פרק י"ג הל' י"ג.

¹⁰ משפטים כג, ה.

האיברים "ליבא פליג לכל שייפין", כך גם אהבת ישראל היא הגוף והעיקר של התורה, כמו שאמר הלל הזקן על אהבת ישראל¹¹: "זהו כל התורה כולה ואידך פירושא זיל גמור".

[ובפסחים (ק"ג, ב) בתוספות ד"ה "שראה בו דבר ערוה", מתרצים השאלה שאם מצוה לשנאותו בי ראה שעבר עבירה (כדברי הגמ', כיון שהוא שונא ע"פ ציווי התורה) גם חבריו שונא אותו (חזרה) דכתיב (משלי כ"ז): כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם' ובאין מתוך כך לידי שנאה גמורה (שלא ע"פ התורה) ושייך כפיית יצר".]

וכתוב זאת ברמב"ם בפרק י"ג הלכה י"ג – וי"ד; ו-י"ג גימטריא אחד וגימטריא אהבה היינו שזה מורה על אחדות ישראל ואהבת ישראל.

וממשיך בענין זה בהלכה י"ד; יש להעיר ש-י"ד בגימטריא חב"ד; שזהו ענין חב"ד העיקרי – אהבת ואחדות ישראל [ונמצאים בר"ה לחסידות חב"ד] שזהו מרומז גם בשם ליובאוויטש גם מלשון לָב ואהבה [ולהעיר שגם בשפות אחרות אהבה נקראת לאוו או ליבע – מלשון לב]. וי"ד גם בגימטריא דוד ו"דוד" מלשון אהבה כמו "אני לדודי", וחב"ד ר"ת "חיילי בית דוד".

וזהו ענין חב"ד הכתוב בהלכה זו לאהוב ולהתמסר ולעזור גם עבור השונאים בתומ"צ ולמושכן אלינו, ולקרוב בחבלי עבותות אהבה, ולהשפיע עליהם לקרוב לתומ"צ. שזהו מש"כ בסוף ההלכה "בשוב רשע מדרכו וחיה".

"תקות" חוט השני¹²

סיום הלי רוצח ושמידת נפש וכל ספר נזיקין.

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולהאר"ך.

א. ע"י מכירת יוסף – הצלת העולם ובני ישראל והגאולה ממצרים.

ב. בסיום ההלכות מדרכו – וחיה תשובה שלמה מהפכת זדונות לזכויות.

ג. ירידה צורך עליה!

ד. נזיקין – ישועות.

ה. חג הגאולה – מהמאסר לגאולה.

ו. לכון את יצרו – ר"ה לחסידות אתכפיא.

ז. הלכה י"ד – גימט' חב"ד – אהבת ישראל – ר"ה לחב"ד.

ספר קנין – א'

מחזור ל' גימטריא "בכ"ח", שנה כ"ח גימטריא "יחיי"

בעז"ה יום ב' פרשת ויגש ל' כסלו א' דר"ח טבת ו' דחנוכה ה' תהא שנת

עליון בכל (שנת תבוא עלינו ברכה)

סיום הלכות מכירה והתחלת הלכות זכיה ומתנה

מכירת יוסף בכסף

א. התחילו את הלכות מכירה בשבת פרשת וישב, וענין עיקרי בפרשה הוא מכירת יוסף שזהו ענין יסודי בחיי ובתולדות עם ישראל שע"כ נגרמה ירידת גלות מצרים (שע"כ מסופר בפרשיות מקץ – ויגש שבהם ממשיכים ללמוד את הלכות מכירה) ובהמשך לזה גאולה ויציאת מצרים כמש"נ בפרשת ויגש: "אנכי ארד עימך מצרימה, ואנכי אעלך גם עלה". ובמכירה זו התבטאו הפרטים הכתובים בהלכות מכירה, והלכות מכירה ההלכות הראשונות של ספר קנין, וגם נאמר כאן קנין;

¹¹ שבת לא, א. [להעיר לא+א=לב]

¹² יהושע ב, חי. וענין ברש"י פירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוח התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (וענין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" חי"א).

כנאמר¹³ "וימכרו את יוסף לישמעלים" ואח"כ נאמר בו קנין כמש"נ¹⁴ "ויקנהו פוטיפר סריס פרעה".

והדין הראשון בקנינים של כל הדברים הוא קנין כסף שמביא הרמב"ם גם בקרקעות וגם בעבד כנעני וגם במטלטלין מדין תורה¹⁵ וכמו שאומרת הגמרא¹⁶: "דבר תורה מעות קונות", והרי גם כסף נאמר במכירת יוסף בפסוק הנ"ל: "וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף".

פדיון הבן ומחצית השקל

ב. וענין ירידת יוסף למצרים דווקא ע"י שהאחים מכרו אותו ובעשרים כסף, הוא ענין עיקרי והכנה ליציאת מצרים ומזה נשתלשל תשלום חמש סלעים בפדיון הבן, ומצות מחצית השקל שבאה לכפרה; ואד"ש בלקו"ש¹⁷ מביא את הירושלמי¹⁸ והמדרש¹⁹: "לפי שמכרו בכורה של רחל בעשרים כסף, יהי כל אחד ואחד פודה את בנו בכורו בעשרים כסף (שהן חמש שקלים) . לפי שמכרו בכורה של רחל בעשרים כסף ונפל לכל אחד ואחד מהם טבעה (שתי כסף – מחצית השקל) לפיכך יהיה כל אחד ואחד נותן שקלו טבעה".

ז. א. שבגלל מעשה מכירת יוסף היהודים נתחייבו בשני מיני "תשלומים" – פדיון בכור ומחצית השקל.

ואד"ש מביא את דברי המפרשים²⁰ שמסבירים הקשר והשייכות בין מכירת יוסף לפדיון הבן ולמחצית השקל;

מחצית השקל הוא "כופר נפשו"²¹, וע"פ הידוע (בזוהר ועוד²²), שמחמת העוון של מכירת יוסף נגזר עונש הגלות לדורות. שפירושו, שמכירת יוסף הוא "חטא נמשך" דורש כפרה לדורות – ה"כפור נפשו" של מחצית השקל שיהודים צריכים לתת. והטעם של פדיון הבן –²³ ויהרוג ה' כל בכור בארץ מצרים גוי על כן אני זוכה לה' גוי וכל בכור בני אפדה" – קשור עם זה, שמצד מכירת יוסף (בכורה של רחל) גם "בכורי ישראל" היו בכלל סכנה, אלא "ה' עשה להם נס ולפיכך הוצרכו פדיון לדורות"²⁴.

בגלל המכירה - הגאולה

ג. וממשיך אד"ש ששני סוגי ה"תשלומים" והתיקון על מכירת יוסף; פדיון הבן הוא סכום התשלום לפי "ערכו" של יוסף (שהסכום שהוא נמכר) – חמש שקלים; משא"כ במחצית השקל התשלום הוא לפי הסכום שכל אחד מאחי יוסף "קיבל" מהמכירה. ומוכן מזה ששני תשלומים אלו הם קשורים עם שני פרטים שונים במכירת יוסף; מחצית השקל הוא "כופר נפש" על הפגם שהמכירה פעלה בשבטים (בגלל ההנאה שהם קיבלו מזה); וכנגד מה שהמכירה "פעלה" ביוסף (שנמכר לעבד – צריכים לפדות את הבן הבכור).

ז. א. שמצד האחים שכונתם היתה למוכרו לעבד זה היה חטא וירידה, אבל ביוסף עצמו נפעל ענין של עליו וע"כ יש מצות פדיון הבן הבכור; ומביא ע"כ את דברי הזוהר על מכירת יוסף²⁵, וז"ל: "גרים קב"ה כל דא בגין לקימא גזירא דגזר בין הבתרים" ז. א. שהזוהר מסביר שמכירת יוסף הביאה לקיום גזירת בין הבתרים, שהיא הירידה למצרים ואח"כ היציאה והעליה ממצרים. והיה צריך להיות דווקא ע"י שהאחים מכרו אותו, [כי לכאורה כ"ז היה יכול להתקיים גם באופן "יד אחיו אל תהי בו"²⁶ – אלא שע"י שבני יעקב שלטו על יוסף (ע"י כך שהם השליכוהו לבור ומכרוהו

¹³ וישב לו, כח.

¹⁴ לט, א.

¹⁵ פ"ג ה"א.

¹⁶ ב"מ מז, ב.

¹⁷ לקו"ש ח"כ פרשת וישב עמ' 185.

¹⁸ ירושלמי שקלים פ"ב סה"ג.

¹⁹ ב"ר פרשת וישב פ' פ"ד, יח.

²⁰ נור הקודש לב"ר שם.

²¹ ר"פ תשא.

²² זח"ב (בתוספות) רע"ו, א. זוהר חדש פרשת וישב (כט, א). וכ"מ ולהעיר משבת, ב. ותוד"ה הי"ג שם.

²³ בא יג, טו.

²⁴ נור הקודש שם.

²⁵ זוהר פרשת וישב קפ"ד, רע"א. וראה גם סוטה יא, רע"א רש"י וישב לו, ד.

²⁶ ל' האור החמה על הזוהר.

"כאדון המוכר את עבדו" לפני שירד למצרים עיי"כ הוא נהיה "עבד של אחיו"²⁷.

וזה פעל שכשבני ישראל אח"כ ירדו למצרים, לא היתה שליטה מלאה עליהם (כפי שהיה להם על העבדים האחרים שלהם, "לא היה עבד יכול לברוח ממצרים"²⁸); ואדרבה: שהמיצרים נהיו עבדי יוסף ויוסף היה "עבד בני ישראל" יוצא ש"ישראל דשלטו על כולוהו;

ומביאור הזוהר ניתוספת הבנה עמוקה יותר בענין מכירת יוסף כפי שמודגש בפסוק (בפרשת ויגש); שלמרות הכוונה הלא טובה שהיתה לאחי יוסף בזה, אבל **לפועל** יצאה מזה **טובה** – "למחיה שלחני גוי לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה", לא רק שהמכירה גרמה לתוצאה הטובה ליהודים (עיי"כ שיוסף נהיה משנה למלך), אלא **שהמכירה גופא** נתנה את הכוח לשום לכם שארית גוי לפליטה גדולה – הגאולה ממצרים.

ז.א. שמכירת יוסף פעלה דבר והיפוכו מצד אחי יוסף, שכוונתם במכירה היתה שיהיה **עבד**, המכירה פעלה את גלות מצרים; אבל מצד מה ש"גרים קב"ה כל דא" – מצד כוונת הקב"ה בזה – המכירה (עיי"כ אחי יוסף נתנה את הכוח על הגאולה).

וזהו הקשר בין מכירת "בכורה של רחל" עם ענין פדיון בכור; היות ומכירת יוסף פעלה שיוסף נהיה "קנוי" לשבטים המחויבים במצוות (מילה וכו') ובארץ הקודש מצרים לא יכולים לשלוט עליו, ועיי"כ כן אח"כ כל היהודים נשארו נעלים משליטת מצרים.

ומזה באה גם ענין ה"בכור", שבכור הוא **קנוי לה'** – "לי הוא"³⁰; ומסירת "ראשית פרוי . . . לרשות בוראו" מזכירה ליהודים (בלשון החינוך³¹) "כי **הכל שלו**" – כל מה שיהודי רוכש שייך להקב"ה.

ופדיון הבן קשור בפדיון עם ישראל "בני בכורי ישראל" מהגלות בכלל לגאולה השלימה [ולהעיר – הבין – בגימטריא **נאו**, שמורה על פדיון וגאולה **ומשיח נאו**!

ובעניינו, שהתחילו את מכירה בפרשת וישב והמשיכו בפרשיות שאחרי זה וגם מכירת יוסף התחילה בפרשת וישב והמשך התוצאות מזה בפרשיות שאחרי זה, ועיי"פ שיחה זו רואים את העילוי שבמכירה שהיתה הקדמה לירידה ולגלות מצרים שדווקא עיי"כ מכירת האחים את יוסף נהיה עבד להם וממילא היהודים היו עבדיו ולא עבדי מצרים ויכלו לצאת ממצרים וקיבלו מצות מחצית השקל ופדיון הבן הקשורה לגאולה.

ולסיכום: גם **מכירת יוסף**, וגם מה שהי' "בעשרים כסף" שהם פרטים בהלכות מכירה הם עיקריים והכנה לירידה ולגלות מצרים, ולעליה וליציאה ולגאולה מצרים (ולמצוות שנצטוונו בעקבותם) שהיא שורש לכל הגלויות וכל הגאולות עד הגאולה שלמה מ"יד מ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני

על הלכות מכירה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

א. **בפרשת וישב שהתחילו הלכות מכירה – מכירת יוסף וקניינו לפוטיפר, וכן בהמשך הפרשיות.**

ב. **בפנימיות המכירה פעלה שעבוד וקנין יוסף לאחים, שעיי"כ נפעל גאולת מצרים.**

ג. **המכירה בעשרים כסף פעלה מצוות פדיון הבן ומחצית השקל.**

* * *

יום ו' עש"ק פרשת ויגש ד' **טבת** ערב יום הבהיר ה' **טבת** "דידן נצח" הי' תהא שנת עליון בכל (שנת תבוא עלינו ברכה)

סיום הלכות זכיה ומתנה והתחלת הלכות שכנים

התורה ומצוות – זכיה ומתנה

א. את הלכות **זכיה ומתנה** התחילו בימי **החנוכה** ומסיים בערש"ק פרשת ויגש וערב יום הבהיר ה' **טבת** חג הבהיר "דידן נצח"! ואולי אפשר לקשר בין כל הנ"ל;

בעבודה הרוחנית "**זכיה ומתנה**" מורה על מתן תורה **שזכיה** (בהלכות אלו) משמעותה; דיני זכיה מן **ההפקד** וחז"ל אומרים שהתורה ניתנה במדבר – מקום הפקר. ולא במקום ששייך לאחד השבטים כדי שאף אחד לא יטען שהתורה שייכת דווקא לשבטו, והיא הפקר לכל הזוכה בה. וגם התורה ניתנה **במתנה** לכל עם ישראל וכמשי"נ "וממדבר **מתנה**" ואומרים עיי"כ חז"ל בגמ' ובמדרשים שקאי גם על נתינת התורה.

והרי נרות חנוכה קשורים עם קיום המצוות ולימוד התורה כנאמר: "כי **נר מצוה ותורה אור**".

חנוכה – שמן ואור זך

ב. ואפשר לראות במשמעות המילה **זכיה** קשר לחנוכה; זכיה היא גם מלשון זיכוד ואור, שבאה משמן זית **זך** כתית **למאור** להעלות **נר** תמיד. ואור החנוכה הוא אור **זך** צח ומצוחצח שמורה על אור המשיח והגאולה.

וה-**ה** הוא תחילת שם הוי'; כי עיי"כ התורה והמצוות ונרות חנוכה מאירים את הנשמה"; **נר הוי'** נשמת אדם והנשמה היא חלק **הוי'** עמו, - "חלק אלוקה ממעל ממש"³².

ואולי במילה ו"**מתנה**" גם מרומז החלק השני של שם הוי' כי ו"**מתנה**" – אותיות – **מתן ו-ה'** היינו שעיי"כ הדלקת נר חנוכה ולימוד התורה והמצוות מאירים את הנשמה **באור הוי'**, כנאמר "אתה הוי' **נרי**".

ח"י – י"ה

ג. ואולי יש רמז לשם ה-**ו-ה** במילה האחרונה של הלכות זכיה ומתנה שמסתיימת במילה "**יחיה**" – נוטריקון ח"י י"ה!; שעיי"כ המתנה של התורה ואור החנוכה **חי** האדם עם ה"ה". וחנוכה קשור עם האור דלעתיד לבוא [כמו שאמר בהתוועדות חסידית הרה"ג הרה"ח **אברהם ברוך** שיחי **ווינקלער** דברי ה"בני יששכר" **שחנוכה** – פירושה – "**חינוך והרגל**" לגאולה העתידה] ולענת"ל יהיו שני החלקים של שם ה', **י-ה'**, כמשי"נ: "ביום ההוא **יהיה הוי'** אחד ושמו אחד".

בחנוכה נותנים מתנות ודמי חנוכה

ד. ובחנוכה אנו רואים שמנהג ישראל שנותנים **מתנות ודמי חנוכה**; ואפשר לשאול הרי בהלכה מדובר שצדיקים לא יקבלו מתנות משום אדם, אלא מכיון שכאן זה מנהג ישראל ועיי"כ לעשות עם זה מצוות וצדקה לכן גם בענין זה ואדרבה זה מנהג טוב.

בפרשת ויגש – מתנות לשבטים

ה. ואנו מוצאים בפרשת **ויגש** (שכרגיל לומדים בתחילת החנוכה או בסמיכות לה) והשנה קורים זאת ביום שהתחילו את הלכות **זכיה ומתנה**, בשלישי דפרשת ויגש, כתוב שיוסף נתן מתנות לאחים וליעקב כנאמר³³ "לכולם נתן לאיש חליפות שמלות ולבנימין נתן שלוש מאות כסף וחמש חליפות שמלות ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים נושאים מטוב מצרים ועשר אתונות נושאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך". [והמענות שאפשר לומר על השאלה איך קבלו השבטים מתנות הרי בהלכה האחרונה כותב הרמב"ם שהצדיקים הגמורים לא יקבלו מתנה מאדם!; ועיי"כ בעז"ה **בגליון הבא**].

"זכיית דידן נצח!"

ו. הסיום הוא בערב יום הבהיר חג "דידן נצח"! שהוא יום הזכיה הגדולה והמתנה שקיבלנו ה"דידן נצח"; שכל הספרים נשארו וקיימים לנצח וברשות כ"ק אד"ש מלך המשיח שליט"א ובפירסום לעיני העמים, כן

³² תוי"ש ריש פ"ב.

³³ ויגש מה כב-ג [ולהעיר מ"ה – גימטריא גאולה שהירידה למצרים היתה ההתחלה של ההצלה ותהליך הגאולה של עם ישראל].

²⁷ ל' המקדש מלך שם.

²⁸ רש"י ויתרו יח, ט.

²⁹ ויגש מה, ה-ז.

³⁰ בא יג, ב ובפרש"י.

³¹ ס' החינוך מצוות בכור (מצוה יח).

תהיה לנו בגאולה השלימה ע"י מלך המשיח מיד ממ"ש נאו! [ולהעיר שענין המשיח וחנוכה מרומזים בפרשת ויגש; ובכל אחד משבעת ימי המשתה של דידן נצח אמר כ"ק אד"ש שיחה אחרי מנחה וביום השלישי שהיה יום חמישי בשבוע אמר אד"ש שענין חנוכה מרומז בפרשת ויגש בפסוק³⁴ "ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה" שהאותיות "גשנ"ה" הן האותיות שעל הסביבון - ג' ה' ה' ש'.

והמשמעות; "ויגש" ו"גשנה" היא הגישה וההתקרבות לה' ע"י עבודת ה' ולימוד התורה שזה ה"מטרת שליחות יהודה" להורות" לתקן בית תלמוד שמשם תצא הוראה [ויגשנה" - גימטריא - משיח! והרה"ת אהרן ב"ר מיכל רסקין אומר שבאה"ק ששם כתוב על הסביבון ג' ה' פ' (אותיות "הגפן") - גימטריא - מנחם - שמו של משיח, ואפילו אם השינוי לא היה בהסכמת הצדיקים וגדולי ישראל; אבל בכ"ז אלו הן האותיות שבפועל בהשגח"פ כתובות על רוב הסביבונים באה"ק ואפשר ללמוד מזה הוראה]. וכ"ז יהי' בשלמות ע"י שלימות אור החנוכה ח' ימים ויהודה של דורנו, ביאת והתגלות מלך המשיח, מי"ד ממ"ש, נאו!

"תקות" חוט השני"

על סיום הלכות זכיה ומתנה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. חנוכה - נר מצוה ותורה אור - והתורה זכיה מן ההפקר ומתנה.
- ב. זכיה - זיכוך - שמן זית זך, ואור זך וצח.
- ג. בחנוכה נותנים מתנות ודמי חנוכה.
- ד. בחת"ת יום תחילת ההלכות בפרשת ויגש מתנות יוסף לשבטים.
- ה. זכיה ומתנה - דידן נצח!

תיקון טעות בגליון הקודם (מס' 270) בענין התארחות בחורים בבתי אנ"ש

בגליון הקודם נפלה טעות הדפוס בציטוט דבריו של המזכיר הראשי של כ"ק אד"ש מה"מ ויו"ר ה"מרכז לעניני חינוך" הרב חיים מרדכי אייזיק ע"ה חודקוב, וכך צ"ל:
בשיחה שהיה להרב חודקוב ע"ה איתי במסגרת "ועד המחנכים" אמר לי:
"הבחורים התמימים צריכים לאכול בשבת במטבח הישיבה ולעשות שם את סעודות השבת עם ניגונים חסידיים והתוועדות חסידית [ולמרות שאד"ש הורה שבליל שבת יאכלו הבחורים עם המשפחה כדי לחזק המשפחה, ע"פ הנאמר במגילת אסתר שחגגו הפורים "משפחה ומשפחה", הכוונה רק לבית ההורים (אם נמצאים בתחום שבת לביתם, וכמובן שאין צורך לנסוע לשם במיוחד לפני שבת) אבל זה לא צנוע לאכול בביתם של אחרים".

שונא מתנות יחיה

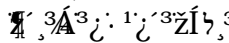
בקשר למ"ש הרמב"ם בהלכה האחרונה של הלכות זכיה ומתנה (פי"ב הלכה י"ז [גימט'] - טו"ב, וה"מגדל עוז" אומר שהרמב"ם סיים הלכה זו, כדי לסיים ולחתום בדבר טוב ויפה]: "צדיקים הגמורים ואנשי מעשה לא יקבלו מתנה מעודם, אלא בוטחים בה' ברוך שמו ולא בנדיבים שנאמר: "ישונא מתנות יחיה"(משלי טו כז [וי"ל ט"ו] - מורה על שלימות, כמו שאומר אד"ש על מה שנאמר: "וטוב לב משתה תמיד" במשלי פרק ט"ו פסוק ט"ו, כי קשור בקיימא

סיהרא באשלמותא" ביום ט"ו בחודש ומשלי שלמה (מל' שלימות) הוא דור ט"ו מאברהם אבינו, כי קשור בשלימות עבודת ה' בשמחה שלמה תמיד, ומובא ברמ"א בסיום ושלמות השו"ע (סיום הל' פורים), כי השמחה היא השלימות בעבודת ה'. וגם על ענין המתנות כתוב גם באותו הפרק (ט"ו) במשלי; כי זו עבודת צדיקים הגמורים וכו', ודרגא שלימה בביטחון בה'. ובפסוק כ"ז - מל' ז"ך; כי הנהגה זו מזככת ומעדנת האדם), כדאי לספר:

א. כידוע הרבי לא הסכים לקבל מתנות וכשהביאו לו (בחלוקת דולרים) ספרים אמר: "על ספר צריך לשלם", אמנם בהתוועדות י"א ניסן אנשים ורבנים הביאו לו דברים וספרים חדשים שהוציאו והיה תור של מתנות, זהו ע"ד הנאמר: "ויבילו שי למורא", היינו שביאו מתנות למלך המשיח, שלכן נאמר בפרשת יחי' על מלך המשיח "יבוא שילה" ומפרש רש"י: "זה מלך המשיח שהמלוכה שלו", ופירוש שני: שי לו שמביאים מתנות למלך המשיח. וא' הסיבות שאצל נותן המתנה זו זכות עצומה וכבוד שהמשיח והצדיק מקבל ממנו המתנה, והוא מקבל מזה יותר ממה שנותן (כמו שהגמ' אומרת בחולין מד, ב על ר' זירא שאמר ש"הם מתכבדים בי").

ב. פעם בא רב של ישוב בארץ ישראל וביקש מהרבי שיקח ממנו מתנה, ואד"ש לא הסכים לקחת מתנה ואמר לו בזה"ל: "וואס ארט'דיר איך זאל לעבן?! [=מה איכפת לך שאני אחיה?!] ע"ד מה שענה שם בגמ' מה שענה ר' אלעזר שסירב לקבל מתנה או להתארח, ואמר: "לא קא בעי מר דאיחי?".

ג. החסיד ר' זלמן ע"ה יפה ממאנצ'עסטער סיפר [וכתב הסיפור בספר היומן שכתב כל שנה את חוויותיו עם הרבי]:

לפני י"א ניסן ה'תשמ"ב, שנת ה-80 של כ"ק אד"ש מה"מ, הוא אסף כסף מאנ"ש דמאנצ'עסטער וקנה קנקן יפה מכסף שימש את הרבי למוזג יין בהתוועדות [ר' זלמן טען שמכיוון שהרבי לא רוצה שיראו את היין גוי או מחלל שבת : «...» ור' זלמן ולכן בין מוזיגה למוזיגה הבקבוק עמד על הריצפה שהקהל לא יראו. ור' זלמן טען שזה לא מכובד ולכן החליט לכבוד יום הולדת ה-80 שיקבל הרבי קנקן מכסף יפה ומכובד והוא לא שקוף, כך שיוכל כל הזמן לעמוד על השולחן].

ר' זלמן היה גם מקורב ב"בית הרב" ודיבר עם הרבנית של אד"ש בטלפון וסיפר לה שקנו המתנה ועומדים בקרוב לשלוח לפני י"א ניסן.

אחרי כמה ימים קיבל ר' זלמן בביתו מכתב אקספרס מאד"ש, ובו כותב הרבי בזה"ל (תרגום מאנגלית): "שמעתי מגב' (MRS). שניאורסן שאתם עומדים לשלוח את הקנקן מכסף, והתשובה לא, וכמו שהשתמשתי עד היום בבקבוק פשוט ובשקית פשוטה אשתמש כך גם להבא. וא' הסיבות לזה שתתקבל גם על דעתך; כי בכלל איני אוהב להיות שונה מהאנשים שסביבי, וכמו שכולם בהתוועדות משתמשים בבקבוק פשוט כך גם אני רוצה".

לעילוי נשמת

הרה"ת יעקב זלמן חיים בן הרה"ח אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה נפטר ערש"ק פרשת וישב יעקב כ"ג כסלו התשמ"ו
יה"ר שימליץ טוב עבור כל בני משפחתו שיחיו להצלחה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות וירוו נחת יהודי חסידותי מכל יו"ח מתוך בריאות והרחבה אושר ושמחה תמידי כל הימים. ויזכו לקבלת פני משיח צדקנו בגאולה השלימה מי"ד ממ"ש נאו!
נדפס ע"י בנם הרה"ת יוסף יצחק זווגוט מרים קיילא שיחיו סעמיועלס

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!